

USA Nyhedsbrev nr. 1.

Tirsdag 29. juli 2010 (Bent)

Ja, så er vi på farten igen. Vi - er som næsten vanligt Kjesten, Flemming, Merete og Bent. Og farten går denne gang til det vestlige USA. Vi startede ud fra Viborg ved syvtiden, Sander, Berith og Irma kørte os til Karup. Vi skal flyve via Kastrup og Atlanta til Seattle, hvor vi har lejet en autocamper for de næste 5 uger.

Vi havde ikke meget tid i Karup, så vi sad blot og hyggede os et kvarters tid sammen med chaufførerne, hvorefter vi måtte gå gennem sikkerhedskontrollen. Det er en tør omgang at flyve indenrigs nu om dage, på grund af den kraftige konkurrence serveres der intet ombord, så vi var efterhånden kaffetørstige da vi ankom til Kastrup. Men tid til kaffe blev der ikke tale om. Vi havde ikke fået boardingpas fra Karup til USA flyet, så vi tonsede rundt i Kastrup for at finde ud af, hvor og hvordan vi skulle checke ind. Køen ved Delta Airlines var lang, og proceduren gik meget langsom. Derefter i kø ved toldkontrollen, så boarding var godt i gang, da vi endelig kom frem til vores fly. Vi nåede selvfølgelig at komme med, og flyet startede også rettidigt.

Vi passerede Island og Grønland i fineste solskin, og vi nød udsigten. Turen gik fint, bortset fra lidt ”turbulens” i kabinen, sjovt nok lige ved Flemmings plads og senere ”udendørs” fra de store tordenskyer, som der var mange af nær Atlanta, hvor vi landede ved 15 tiden. Turbulensen ved Flemmings plads, var fordi servitricen nok var træt og derfor ikke værdsatte, at Flemming forsøgte at hjælpe med at sætte brugt service op på hendes rullebord. Hun sagde, lidt revsende, at han da nok kunne se, at der ikke var plads til mere. Men så var vi da også fri for at få de evindelige spørgeskemaer udleveret, - altså dem med spørgsmål ala ”Følte De dem godt tilpas med...?”

Der var ikke megen kø ved ankomstkontrollen i Atlanta, men da computerne ved paspolitiet brød ned ved alle kontrolborde flere gange, begyndte vores nerver at sidde uden på tøjet. Sjovt nok gik der en betjent rundt med en narkohund, vi tror ikke at han havde bemærket at køen stod bomstille, for han kom forbi os 5 gange og lod hunden snuse til os og bagagen.

Efter paskontrol skulle vi hente vores kufferter og selv bringe dem gennem toldkontrollen. Det gik ganske let, så vi fortsatte til Gate A med undergrundsbanen. Atlanta er en kæmpe lufthavn, vel en af de største i verden. Vi var i god tid til afgang mod Seattle, så vi fandt en lille restaurant og fik lidt ægte amerikansk mad, kylling nuggets og pomfritter begge dele temmelig fedt.

Flyet fra Atlanta til Seattle var tæt på udsolgt. Der var overbooket på turistklassen, så via højtaleranlægget blev vi først tilbudt billig opgradering til 1. klasse, senere blev vi tilbudt kontant erstatning og betalt overnatning, hvis vi var villige til at give vores plads videre. Vi havde ikke lyst til nogen af delene, det eneste vi ønskede var, at de snøvlede sig færdig, så vi kunne komme videre. Efter 4½ times flyvning landede vi i Seattle tæt ved solnedgang kl. 21. For os alle nok den længste dag nogensinde. Siden vi stod op i Danmark kl. 5:30 til solnedgang i Seattle var der gået mere end 24 timer, alle i dagslys. Vi fik hurtigt vores kufferter og fandt forholdsvis let fra lufthavnen til hotellet, hvilket kunne klares til fods på ca. 15 minutter.

På hotellet opstod en mindre farce, det viste sig at hotellets reservering til os var til dagen efter vores. Efter lidt søgen fandt hotellet dog værelser til os alligevel. Hvem der har kludret, vides ikke. Noget trætte fandt vi vores værelser, vi blev hurtigt enige om, at billedfremvisning og kortspil var afløst, vi ville hellere til køjs.

Onsdag d. 30. juni 2010. (Merete)

Bilens Vi fik dejlig morgenmad på hotellet, omend det ikke var inkluderet i vores aftale. Vi pakkede vores bagage og aftalte med receptionen, at det kunne blive stående til senere på dagen, når vi havde hentet vores camper. Vi kørte med Light Link metroen ind til Seattle bymidte (meget praktisk lå stationen lige over for hotellet). I metroen faldt vi kort i snak med en tysker, som spurgte om vej til Seattle flymuseet. Vi gik ind til bymidten, hvor vi var inde at opleve fiskemarkedet. Det var noget af en speciel oplevelse at se, hvordan de ansatte først råbte nogle bestemte fraser, hvorpå de kastede store fisk til hinanden. Turister kunne mod betaling også få lov til at gribe en fisk – med de bare næver! Vi gik også ud på et lille stykke bro, hvor vi tog nogle flotte billeder ind over Seattle.

Pike Place Fishmarket (Seattle)

Derefter gik vi langs markedet, hvor vi så fine lava-figurer og meget smukke blomsterbuketter. Nu satte vi kursen mod en busholdeplads, da vi skulle med bus 510 mod Everett, da vi i denne by skulle hente vores camper. Vi blev sat af på Everett Syd, men herfra var der stadig et stykke til American Cruise, så vi fik en pige, som var ansat ved busselskabet og tilfældigvis også ventede en fest til at hjælpe os med at ringe efter en gul taxa. Taxaen kom hurtigt og vi kom godt hen til Cruise America ved 12.30 tiden for 13 dollar.

Udlejningsfirmaet fortalte os om camperen, og det var en rimelig ny bil, da vi var nr. 2 i udlejningsrækken. Efter ca. en time var vi klar til afgang fra Cruise America. Bilen havde kun kørt **4802 miles**, fin stor bil og godt indrettet. Der blev udleveret en pose til hver indeholdende 2 håndklæder, 1 viskestykke, 2 vaskeklude, 2 lagen, 1 tæppe, 1 pude. Derudover en pose med bestik, gryder, tallerkener m.m. Dog var en kniv allerede i stykker!

Vi fik en time senere hentet vores bagage på hotellet Holiday Inn i Seattle. Al bagage blev sat ind på midtergangen, hvor det så meget rodet ud, så det var ikke nemt at komme forbi, men vi valgte at sætte kursen sydover, og så kunne vi altid senere sætte pakke ud og sætte på plads. Ved 15-tiden var vi sultne, så vi fandt en Taco Bell, hvor vi delte 2 boxe med forskellige former for tacos. Vi blev mætte, men det var ikke den oplevelse, som vi havde regnet med, og som Kjesten og Flemming havde fortalt os om fra deres tid i USA for mange år siden.

Efter at have kørt et stykke tid, blev vi enige om at købe ind i et SafeWay Supermarked i Olympia. Inden vi gik fra bilen, havde jeg et stort problem, idet min fleecetrøje fra New Zealand var blevet væk. Heldigvis blev den fundet bag mit sæde. Pyh, dagen var reddet. I supermarkedet fik Flemming et rabatkort, så allerede den første dag sparede vi \$22 på en regning på \$135. Turen gik videre, og vi havde travlt med at nyde udsigten til Mt. Rainier. På et tidspunkt kørte Flemming ind til siden, for at vi kunne fotografere. En sherif kørte op på siden af os, og spurgte om vi havde problemer, men da han så alle kameraerne, forstod han straks problemet. Herefter kørte vi gennem store skovområder på vej mod St. Helens vulkanen. Ved 19 tiden holdt vi milkshake- og ispause ved Scalesburgers. På dette sted var der også mange gamle tog. Det var muligt at overnatte eller spise her.

Omkring 20.30 kom vi til Paradise Resort og RV Park. Vi fik plads nr. 42 og herefter fik vi pakket ud og redt senge.

Dagens menu ved 22-tiden var madder med pålæg og ost og hertil et glas vin af nogle meget store plastikkrus. Vi vil se os om efter nogle vinglas. Omkring kl. 23.30 var vi klar til at gå i seng efter en lang dag.

Vores "trucker" camper her med flere kølerfigurer.

Torsdag den 1. juli 2010 (Kjesten)

Bilens speedometer står på 4.990 miles.

OBS!!! Denne dag drejer sig for størstedelen om Flemmings familie!!!)

Denne dag var på forhånd sat af til familie-besøg. Flemmings farmors søster, Ida Marie, udvandrede omkring 1878 til USA, og i dag skulle vi møde et stort antal af hendes efterkommere, som bor i det sydlige Washington og Oregon. Flemmings grandfætter, George og kone Joy lagde hus til sammenkomsten.

Vi kørte fra campingpladsen ved 9-tiden i regnvejr, og man kunne sige, at man sagtens kunne bruge en dag på familiebesøg med det vejr. Vi kørte langs Colombia River, en ret bred flod, og et meget, meget langt godstog. Gad vidst om det var ét af de tog, vi havde hørt køre forbi med lange fløjt i løbet af natten. Det var mindst ½ km langt.

Lidt før halv elleve kunne vi parkere foran George og Joys hus i Vancouver lidt før grænsen til Oregon (ja, det er lidt pudsigt, der er en by i staten Washington, der hedder det samme, som den by i Canada, hvor en anden gren af Flemmings familie bor). Vi blev hjerteligt modtaget af værtsparret og Georges bror, Jerry og hans kone Suzanne. Herefter kom der en lind strøm af folk, som vi ikke havde mødt før. Mange af navnene kendte vi dog fra det stamtræ, Thore havde lavet. Det var ret interessant, at mange af dem heller ikke havde set hinanden før, og der blev snakket rigtigt meget på kryds og tværs. Flemming havde inden afrejse foreslået, at vi 4 hver skulle komme med et indlæg, så vi ikke skulle fortælle det samme til alle de fremmødte. Flemming lagde ud med at fortælle om den fælles baggrund fra det sydfynske og i det hele taget om familierelationerne. Jeg fortalte lidt om vores egen lille familie, hvor jeg havde samlet lidt fotos om vores hus, børn og børnebørn. Bent snakkede om job, svæveflyvning og vore fælles rejseaktiviteter. Merete fortalte om sine hobbies og om skolesystemet for de mindre klasser. Vi havde alle 4 nogle meget opmærksomme lyttere. De var rigtigt interesserede i at høre om det "gamle" land og stillede mange forskellige spørgsmål. Flemming havde medbragt nogle gamle fotos, som Idas Maries mand, Anders, havde sendt til Flemmings farmor, Bodil Marie, i 1937, og de gav basis for meget snak.

Vi havde et par smågaver med: et par trip-trap huse af et gammelt Ærø-hus til de to grandfætre. Jeg havde hæklet sjaler til alle kvinderne, og gaverne blev modtaget med stor glæde. Der gik hurtigt mange timer med snak, og der blev udvekslet adresser blandt de fremmødte dansk-amerikanere. Flere af de forskellige familiemedlemmer havde tidligere haft ønske om at besøge Danmark. Nu var de blevet mere motiverede, sagde de!! Det havde været et godt besøg for alle, og der blev uddelt

mange knus inden afrejse.

Ved halv fem tiden kørte vi videre – godt trætte af at snakke, snakke, snakke og fortælle. I løbet af dagen havde vi fået mange gode ideer til, hvad vi kunne se i de næste 5 uger. Både kort, atlas og globus blev taget frem.

AK og VE. Et stort problem var opstået, da vi kørte fra familien. Merete kunne ikke finde sin hæklenål!!! Næsten alt blev gennemsoget, men først da bilen nærmest var demonteret, blev den fundet under sædet, hvor den var røget i et meget lille hul. Hurra, turen var reddet!

Fra Portland kørte vi mod øst, og ca. kl. halv seks stoppede vi ved et flot vandfald, Multnomah Falls. Eet af de gamle billeder, Flemming havde med fra 1937, havde vist netop dette vandfald, og flere af familiemedlemmerne havde stærkt anbefalet at se det. Det var også ganske flot, og der var mange andre turister derude. Det regnede lidt, mens vi var der, men det var ikke koldt.

Nu måtte vi virkelig videre. Vi kørte mod øst mod the Dalles. På denne strækning langs med Hood River så vi mange ørne. Fra The Dalles kørte vi mod syd ad vej nr. 197.. Det var øde prærie.

Garmin (gps'en) havde ikke umiddelbart noget bud på en campingplads, så vi var glade, da vi ved 8-tiden så et skilt om en plads i Tygh Valley. Den var billig, og ok, og lå i et område, hvor der jævnligt blev afholdt rodeo-opvisning.

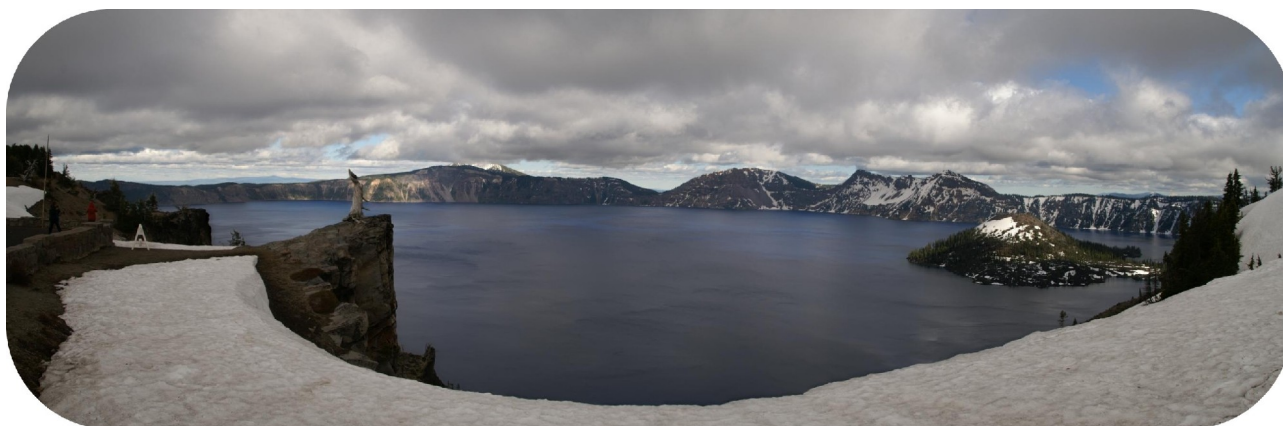
Multnomah Falls, Oregon

Fredag d. 2. juli 2010 (Bent)

Bilens speedometer står på 5.057 miles

Vi vågnede efter en meget stille og rolig nat. Fjernt fra by, tog og store veje midt i ødelandet. Dejligt

til en forandring, så vi var virkelig udhvilede og klar til en ny tårn. Morgenmaden blev lidt forstyrret af en sjov rød drosselfugl der trippede rundt udenfor camperen, vi fik nogle pæne billeder af den og fandt ud af at det var en American Robin. På vejen fra Hunt Park så vi en del jordegern, men de var hurtigt væk når vi nærmede os. Noget værre var, at vi fik øje på en mindre revne i forruden som tydeligvis skyldtes et stenslag. Vi tror ikke skaden er sket, medens vi har haft bilen, jeg kiggede ruden godt efter da vi overtog bilen, men blev forstyrret af den emsige dame i udlejningsfirmaet, da hun absolut ville vise mig noget inde i bilen. ØV, det kan måske komme til at koste os en mindre formue, vi får se. Vi kørte sydpå i retning mod Crater Lake. Ved Maupin så vi nogle ørne, kørte i et meget gold landskab tæt forbi indianer reservatet Warm Springs. I Madras gjorde vi holdt for indkøb. Vi købte blandt andet et strømstik, så vi kunne få vores computer mm. tilsluttet. USA bruger selvfølgelig andre stik, end vi gør i Europa. Vi holdt ved P.S. Ogden Viewport, en kløft à la Gran Canyon, hvor en flod har skyllet terrænet væk ned til en dybde på 100 meter. Der var både en jernbanebro og en nyere vejbro over kløften – her så mange gåsegribbe. Vi var blevet anbefalet High Desert (høj ørken) museet syd for Bend, så der gjorde vi holdt, først for frokost, derefter var vi inde og se museet. Vi fik 10% rabat på billetterne ved at vise vores AAA (FDM søsterselskab i USA) medlemskort. Museet var meget spændende, men mest interessant var et foredrag om og fremvisning af Ferrugians Hawk en 32 år gammel høg som var blevet fundet ude af stand til at klare sig selv pga. astma. Vi kørte videre langs Lava-land. Vejen var meget lige, vi kunne gennem længere tid se den langt ud i horisonten. Vi nærmede os Crater Lake, landskabet ændrede sig til skov, efter at have ændret kurs til meget vestlig, bemærkede jeg at vinden måtte være i mod os, det kneb med at holde fart på bilen. Det viste sig, at vejen steg jævnt fra 900 til 1500 meter på en snorlig strækning på 10 miles. Vi fortsatte af mere snoet vej op til Crater Lake udsigtspunktet i 7600 fod, hvilket er godt 2 kilometers højde.

Crater Lake, Oregon

Sneen lå i store bunker ved siden af os, og det stormede helt vildt og var hundekoldt. Men vi fik taget noget flotte billeder af krater søen som var opstået efter et vulkanudbrud for ca. 7700 år siden, hvor vulkanen efter en eksplosion var endt med at opluge en stor del af vulkanbjerget. Søen med en diameter på ca. 10 kilometer er den dybeste sø i USA (592 meter). Turistinformationen var lukket, klokken var nu næsten 18, og vi forlod Crater Lake mod nord, for senere at køre mod vestkysten.

Rejsevenner ved Crater Lake, Oregon

Vi kørte gennem tæt skov de næste 60 miles og kiggede forgæves efter overnatnings mulighed. Vi ville gerne længere ned, da vi ikke ønskede overnatning i nattefrost. I udkanten af skovområdet ankom vi til Idleyd Timber River RV park, klokken var nu over 21, så vi skyndte os at få lavet noget mad, få ordnet billeder, spise, vaske op, kigge billeder og så på hovedet i seng. Efter en lang dag var der ro i vognen kl. 23:45.

Kortet viser turens udgangspunkt Seattle øverst til venstre, vores tur markeret med orange. På skrivende tidspunkt er vi dog kun nået til Crater lake nederste højre orange markering.

Kærlig hilsen Kjesten, Flemming, Merete og Bent